

[Martin.]

til at udryddes, og en 5-kroneseddel, som også skal forsvinde, og så et par 5-kronemønter, som endnu ikke eksisterer. Nu forstår jeg nok, at socialdemokratiets ærede ordfører var glad for lovforslaget, for når alt kommer til alt, er det vel ham, der er far til det, og som har ønsket disse 5-kronemønter og at komme af med 5-kronesedlen.

Lovforslaget går jo ud på at få bedre mønter, og det er der ingen der kan have noget imod, når der oven i købet tjenes på reformen, og så vidt jeg forstår, tjener den kgl. mønt mere, end selve udmøntningen koster. Det har måske også forsvævet den højtærede finansminister, at når han tager milliarderne fra befolkningen og gemmer dem på et for skatteyderne utilgængeligt sted, i hvert fald foreløbig, kan de finde trøst i, at de nu får lidt bedre småpenge at løbe rundt og klatte med; selv om man klatrer med dem, sker der ikke så forfærdelig stor skade.

Det er alt i alt et lovforslag, som ikke kalder på de store lidenskaber, og da det er ligegyldigt, om det bliver vedtaget eller ikke vedtaget, vil vi gerne arbejde med på det i ro og mag. Vi går ud fra, at vi kan tale roligt og fordrageligt om det, og at vi er lige gode venner, hvis der ingenting kommer ud af det.

På mit partis vegne må jeg tage et par forbehold. Vi vil helst bevare 2-kronen, daleren, som man kalder den, og jeg forstod, at socialdemokratiets ærede ordfører også havde stor sympati for denne daler, så vi bliver måske enige om, at den skal beholdes. Vi synes egentlig også godt om 5-kronesedlen; det er i mange henseender et bekvemmere betalingsmiddel end en stor 5-krone af metal. Vi får jo denne 5-kronemønt i to forskellige udstyr, vi får den i en arbejdsdragt af et blandingsmetal, og vi får den i en festdragt af næsten rent sølv, og det kan måske være meget rart; men vi synes nu altså, at 5-kronesedlen er et behageligt betalingsmiddel at have i sin vestelomme, og når man modtager den som ny fra nationalbankens trykkeri, er det også en overordentlig smuk pengeseddel, måske den smukkeste af vore pengesedler — selv om de fleste selvfølgelig foretrækker dem med det større pålydende. Men der er jo det kedelige ved det, at erfaringen bekræfter

det gamle ord om, at skønhed forgår, og når vi nu ser i bemærkningerne til lovforslaget, at 5-kronesedlen allerede falder for aldersgrænsen, inden den er et halvt år gammel, må vi selvfølgelig indrømme, at der er noget om, at den måske bør gøres af noget solidere stof; man kunne måske overveje, om det ikke er muligt at finde noget solidere papir end det, 5-kronesedlen nu er trykt på.

Dette med to forskellige 5-kroner bliver vel sådan, at man får en 5-krone til arbejdsbrug, til hverdagsbrug, og en 5-krone til brug ved festlige lejligheder — hvis man kan klare sig med det. Men i øvrigt må jeg advare imod eksperimenter. Vort møntsystem, eller hele vort pengesystem, har i øjeblikket næsten ikke andet at bygge på end befolkningens vaner, traditionerne, som socialdemokratiets ærede ordfører talte om, og dem skal man være forsigtig med at røre ved, og man skal ikke lave eksperimenter med hul i pengene eller anden facon på pengene. Jeg går ud fra, at når der i lovforslaget tales om diameter, ligger deri, at mønterne skal være runde, således at det f. eks. vil være umuligt for den høje regering at lave mønterne trekantede for at symbolisere de nye tider i dansk politik eller lave dem om til at være firkantede, hvis et valg skulle medføre andre moder i vort politiske liv.

Når der skal være tale om en reform, synes jeg, man skulle have skabt lidt større klarhed, man skulle ærligt talt have lavet en virkelig møntlov, man skulle have ladet være med at sætte en lap på og så lade noget stå, som tiden er løbet fra. Der står i dette lovforslag, at de almindelige bestemmelser i loven af 15. februar 1924 bliver ved med at stå ved magt. Så vidt jeg kan se, er der meget få af disse bestemmelser, der har nogen som helst betydning i øjeblikket. Der står f. eks. dér, at disse mønter kun må anvendes til indenlandsk brug. Det behøver man vist ikke at sætte i nogen lov, det skal erfaringerne nok belære os om. Endvidere står der, hvor stort et beløb man er pligtig at modtage i skillemønt, altså i småmønter. Det tror jeg heller ikke der behøver at stå. Så er der ligefrem en fejl i loven, idet der står, at det gælder om de i loven nævnte mønter, men der står f. eks. ikke noget i de almindelige be-